

enten den finder Sted fra Arbejdernes eller Arbejdsgivernes Side. At forfølge en Mand baade økonomisk og paa anden Maade maaske hele hans Liv igennem, fordi han vil have sin Frihed og ikke vil ind under Organisationens Rammer, er med et mildt Ord meget forkasteligt. Sligt maa bremses fra Lovgivningsmagtens Side, saaledes at enhver kan faa Lov at udøve sit Erhverv i Frihed og arbejde frit.

Der er endelig endnu et Forhold, som jeg ønsker at berøre. I Sommer under de store Arbejdsstridigheder, Lockouten og Strejken, var Spørgsmaalet om Boykotning ogsaa meget aktuelt. Det gik saa vidt, at man ikke kunde faa Landbrugets Produkter sejlet til England, idet man fra Organisationens Side nægtede at udføre dette Arbejde. Ja, det gik endog saa vidt, at man udvidede Boykotningen til Udlandet og forfulgte Landbrugets Produkter helt derover, hvor Varerne skulde frem, saa de ikke kunde komme frem paa de udenlandske Markeder. Naar de organiserede Arbejdere ikke vil røre ved saadanne Varer, maa der aabnes Adgang for frivillige Arbejdere til at tage fat. Jeg kan vel gaa ud fra, at den højtærede Statsminister er enig med mig i, at der bør være Lovbestemmelser, saaledes at Landbrugsudførelsen kan foregaa uhindret. Den højtærede Statsminister udtalte jo Gang paa Gang under Arbejdskonflikten, at saa vidt muligt skulde Landbrugs-eksporten foregaa uhindret. At udstrække vore Kampe saaledes til Udlandet er en meget daarlig Handling, jeg kan vel sige en landsforræderisk Handling. Der maa findes Midler til at standse sligt, og jeg haaber, at det skal kunne lykkes at faa vedtaget en Lov, hvorefter man kan komme dette Uvæsen til Livs, saaledes at Folk bliver frit stillet, at enhver Mand kan drive sit Erhverv, og at den, der vil have Lov til at arbejde, skal kunne gøre det, uden det er forbundet med Tab af Liv og Lemmer. Jeg vil haabe, at det i det kommende Udvalg skal lykkes at naa et Resultat, hvorefter det Forhold, jeg sidst omtalte, og som har saa stor Interesse for hele vort Land, kan ordnes paa en betryggende Maade, saa at Landbruget i Fremtiden kan udføre sine Produkter uhindret.

P. Andersen: Overfor de Bemærkninger, der fra forskellige Sider er faldet om den Organisation, der kaldes Kristeligt Dansk Fællesforbund, vil jeg gerne sige, at denne Organisation sejler under fuldstændig falsk Flag. Den optræder som Fagorganisation, men den er startet af en Præst og

nogle Arbejdsgivere. I dens Love forbeholdes alle Rettigheder Arbejdsgiverne, medens alle Pligter lægges paa Arbejdernes Skuldre. Den blev i sin Tid brugt af Arbejdsgiverne som Murbrækkerorganisation; men efterhaanden som den har tabt sin Indflydelse overalt i Landet, med Undtagelse af nogle enkelte Pletter ovre i Vestjylland, har Arbejdsgiverne kvitteret den, og de har ingen som helst Interesse for den mere. Naar jeg siger, at den sejler under falsk Flag, er det, fordi det er ganske urigtigt, at en Organisation pynter sig med Ordet kristelig, naar den indenfor sine Rammer optager Jøder, Muhamedanere og i øvrigt Folk uden Religion, og det gør Kristeligt Dansk Fællestorbund. Hvis dens Medlemmer udelukkende gik sammen, fordi de havde deres Interesser af kristelig Art, var der jo mindre at sige dertil, selv om der nok kunde siges en Del, det kommer ganske an paa, hvorledes en saadan Organisation arbejder. Men naar den, som Tilfældet er, ikke har mere med „kristelig“ at gøre, end at den optager Medlemmer af enhver Religion, er det ganske urimeligt, at denne Organisation vedbliver pynter sig med dette Navn.

Jeg rejste i Fjor under Finanslovedebatten Spørgsmaalet om en effektiv, en ærlig Varemærkning, og da der blandt de foreliggende Lovforslag ogsaa findes et, der gaar ud paa en Ændring i Loven om Bestemmelser mod uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse, vil jeg paa ny henlede Opmærksomheden paa denne for dansk Produktion saare vigtige Sag.

Loven om uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse blev som bekendt ændret den 29. Marts 1924. Anledningen hertil var, at der her til Landet indførtes et større Parti Cigarer, der var forsynet med Etiketter af Kongen og Dybbøl Mølle. Et saadant Tilfælde var ikke forudset i Loven, og den fik derfor en Tilføjelse, der var tænkt som en Skærpelse, men i Virkeligheden blev ganske det modsatte. Lovens § 4 fik den Tilføjelse, at dersom udenlandske Varer uden Hjemmel var forsynet med „Gengivelser af eller Betegnelser for det danske Flag, det danske Statsvaaben, andre nationale Kendetegn, nationale Mindesmærker eller Portrætter af Kongen eller Medlemmer af den kongelige Familie“, kunde dette medføre Bøder paa indtil 200 Kr. for Importøren og Sælgeren. Før denne Ændring af Loven fandt Sted, holdt Domstolene sig til Lovens § 1, som bestemmer kort og klart, at: „den, der sælger Varer, som ved Etiketter eller Indpakning eller paa anden